

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **V. K.**, naposledy bývajúceho v B., proti povinnej **N., n.o.**, so sídlom v B., IČO: X., o **vymoženie 21 685,68 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4 Er 1880/2012, o dovolaní K. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2013 sp. zn. 43 CoE 134/2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2013 sp. zn. 43 CoE 134/2013 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnený podal 19. septembra 2012 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie voči povinnej. V návrhu za exekučný titul označil rozsudok Okresného súdu Brezno z 20. marca 2012 č.k. 6 C 299/2008-179 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. augusta 2012 sp. zn. 16 Co 147/2012, ktorými bola povinnej uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému: I. náhradu za bolesť vo výške 9 314,18 € a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 13 371,50 €, II. náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa vo výške 2 562,06 € a pred odvolacím súdom vo výške 427,57 € (ďalej len „exekučný titul“).

Exekučný súd poveril 28. septembra 2012 súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu [§ 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)].

JUDr. M. S., právna zástupkyňa oprávneného oznámila 9. októbra 2012 súdnemu exekútorovi, že oprávnený zomrel 30. septembra 2012. Uviedla, že právo oprávneného na

náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia jeho smrťou zaniklo, nezaniklo ale exekučným titulom priznané právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Vzhľadom na to žiadala v exekúcii pokračovať.

Súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie z 10. októbra 2012 uviedol, že v exekučnom konaní sa bude vymáhať pohľadávka, ktorú predstavujú a/ trovy základného konania (2 562,06 € + 427,57 €, spolu 2 989,63 €) a b/ trovy exekúcie.

Povinná podala 18. októbra 2012 námietky proti exekúcii. Podľa jej názoru smrťou oprávneného došlo k zániku nielen vymáhanej pohľadávky, ale tiež jej príslušenstva. Exekučným titulom priznané plnenie sa totiž viazalo výlučne na osobu zomrelého, a to včítane vymáhaných trov konania vo veci samej. Z dôvodov, pre ktoré podala námietky proti exekúcii, požiadala aj o zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/, resp. g/ Exekučného poriadku.

Okresný súd Brezno uznesením z 9. januára 2013 č.k. 4 Er 1880/2012-46 námietkam povinnej proti exekúcii vyhovel a jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Vychádzal z toho, že smrťou oprávneného zanikli podľa § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka všetky práva priznané exekučným titulom. Keďže došlo k zániku pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní, zaniklo spolu s ňou aj jej príslušenstvo, ktorým sú v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka tiež náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Za takéto náklady treba v danom prípade považovať náhradu trov konania priznanú exekučným titulom. Vzťah príslušenstva k pohľadávke je vzťah vedľajší a právny režim pohľadávky je určujúci aj na jej príslušenstvo. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol s odôvodnením, že po právoplatnosti uznesenia vyhovujúceho námietkam proti exekúcii sa exekúcia zastaví aj bez návrhu.

Proti uvedenému uzneseniu podala odvolanie K. K., manželka zomrelého oprávneného, ktorá 10. októbra 2012 udelila plnomocenstvo na zastupovanie v tomto konaní advokátke JUDr. M. S.. Odvolateľka námietky povinnej v časti týkajúcej sa trov pôvodného konania považovala za neopodstatnené. Podľa jej názoru právo na náhradu trov konania, ktoré bolo priznané exekučným titulom, nebolo viazané výlučne na osobu veriteľa, a preto nezaniklo. V danom prípade bolo potrebné postupovať podľa § 107 O.s.p. a v dôsledku smrti oprávneného konať v ďalšom s jeho dedičmi. Dodala, že oprávnenie menovanej advokátky

vykonať v exekučnom konaní niektoré úkony právnej služby aj po smrti oprávneného vyplýva z § 33b ods. 6 Občianskeho zákonníka.

Povinná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že trvá na námietkach proti exekúcii a tiež na návrhu na zastavenie exekučného konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 30. mája 2013 sp. zn. 43 CoE 134/2013 odvolanie K. K. odmietol ako podané neoprávnenou osobou (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V odôvodnení poukázal na § 201 veta prvá, § 251 ods. 4 a § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ďalej na § 37 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a § 33b ods. 2 a 6, § 121 ods. 1 a 3 a § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že práva priznané exekučným titulom zanikli smrťou oprávneného (§ 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na právnych nástupcov neprešlo zaniknuté právo, ale ani jeho príslušenstvo. Smrť oprávneného mala teda za následok nielen zánik práva na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ale aj zánik práva na náhradu trov konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Zaniknuté práva nemohli prejsť smrťou oprávneného na jeho právnych nástupcov, ktorí sa preto ani nemohli stať účastníkmi predmetného exekučného konania postupom podľa § 37 ods. 2 Exekučného poriadku. Vzhľadom na to odvolací súd uzavrel, že K. K. nebola oprávnená napadnúť prvostupňové rozhodnutie odvolaním.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie K. K. s odôvodnením, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Poukázala na to, že napadnuté rozhodnutie sa dostatočným spôsobom nevysporiadalo s jej odvolacími námietkami, je nepreskúmateľné a tiež vecne nesprávne. Smrťou jej manžela zaniklo iba exekučne vymáhané právo na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, avšak právo na náhradu trov základného konania, ktoré nebolo viazané na osobu oprávneného, nemohlo zaniknúť. Aj v dovolaní poukázala na to, že smrťou oprávneného zaniklo síce plnomocenstvo, ktoré oprávnený udelil JUDr. M. S., menovaná advokátka ale bola oprávnená a zároveň povinná vykonať všetky úkony smerujúce k tomu, aby právni nástupcovia oprávneného neutrpeli ujmu na svojich právach.

Povinná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že na dovolateľku neprešli žiadne práva, vymožená ktorých sa v danom prípade pôvodne domáhal jej manžel (§ 92 ods. 2 a 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená podať dovolanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.); bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania nie je v týchto ustanoveniach uvedené, preto prípustnosť dovolania K. K. z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky došlo v konaní k procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

1. Dovolateľka tvrdí, že k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie nereaguje na všetky jej odvolacie námietky a je nepreskúmateľné.

Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní dosiaľ nikdy (v žiadnej ním prejednávanej veci) nepovažoval uvedený judikát za „prekonaný“ a vždy dôsledne a bezvýnimočne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Pre úplnosť – na doloženie pretrvávajúcej aktuálnosti právnych záverov najvyššieho súdu zaujatých v preskúmvanej veci – dovolací súd uvádza, že ústavný súd uznesením z 22. januára 2014 sp. zn. I. ÚS 14/2014 odmietol sťažnosť proti rozhodnutiu najvyššieho súdu z 10. januára 2013 sp. zn. 3 Cdo 74/2012 (založenému aj na závere, že nepreskúmateľnosť nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) s tým, že „nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania“. Z podobných dôvodov odmietol ústavný súd sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 sp. zn. 1 Obdo 24/2011 (vychádzajúcemu tiež z judikátu R 111/1998); ústavný súd vo svojom odmietajúcom uznesení z 23. januára 2014 sp. zn. II. ÚS 45/2014 uviedol, že „právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“.

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že i keby prípadne bola predmetná dovolacia námietka (o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia) opodstatnená, netýkala by sa okolnosti spôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2. Najvyšší súd už vo viacerých prípadoch za odňatie možnosti odvolateľa konať pred súdom označil tiež postup odvolacieho súdu, v rámci ktorého odmietol odvolanie, i keď neboli dané procesné predpoklady pre tento postup (viď primerane R 23/1994, ale napríklad aj rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. apríla 2008 sp. zn. 3 MCdo 4/2008, z 23. januára 2014 sp. zn. 3 Cdo 295/2013 a z 25. novembra 2013 sp. zn. 7 Cdo 129/2013).

V danom prípade zo spisu vyplýva, že oprávnený podal 19. septembra 2012 návrh na vykonanie exekúcie, 30. septembra 2012 ale zomrel. Odvolací súd odmietol odvolanie manželky oprávneného ako podané neoprávnenou osobou s odôvodnením, že (všetky) exekučným titulom priznané práva zanikli v zmysle § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka smrťou oprávneného, a preto ani nedošlo k žiadnemu právnemu nástupníctvu do týchto práv.

Pre účely preskúmvanej veci je potrebné uviesť, že podľa § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka smrťou veriteľa právo zanikne, ak bolo plnenie obmedzené len na jeho osobu; zanikne aj právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. V zmysle citovaného ustanovenia právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia zaniká smrťou veriteľa bez ohľadu na to či toto právo bolo alebo nebolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu (R 20/1966). Pokiaľ je totiž právo na bolestné a na odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia zadosťučinením poskytovaným za bolesti, ktoré poškodený utrpel a za ujmu, ktorú má (bude mať) vo svojom ďalšom živote pri spoločenskom uplatnení, treba

na toto právo nazerať ako na právo späté výlučne len s osobou poškodeného, ktoré na dedičov neprechádza.

V nadväznosti na vyššie uvedené bolo potrebné vyriešiť otázku, či spolu so zánikom práva (pohľadávky) oprávneného na náhradu za bolesť a za spoločenské uplatnenie, ktoré mu bolo priznané exekučným titulom, došlo smrťou oprávneného aj k zániku práva na náhradu trov konania, ktoré mu bolo priznané tým istým exekučným titulom.

Pohľadávkou, vychádzajúc z ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka, treba rozumieť subjektívne právo veriteľa voči dlžníkovi na určité plnenie. Príslušenstvom pohľadávky sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a/ úroky, b/ úroky z omeškania, c/ poplatok z omeškania a d/ náklady spojené s jej uplatnením.

V ustanovení § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je podaný taxatívny výpočet toho, čo sa považuje za príslušenstvo pohľadávky. Skutočnosť, že ide o výpočet obsiahnutý v jednom (spoločnom) ustanovení, neznamená, že všetko to, čo platí v prípade jedného príslušenstva pohľadávky, platí bez ďalšieho tiež v prípade iného jej príslušenstva.

Úroky možno dohodnúť pri peňažnej pôžičke (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú sankciou za nesplnenie povinnosti dlžníka splniť peňažný dlh riadne a včas (§ 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky sa v súdnej praxi (viď obdobne R 12/1991) a tiež právnej teórii (viď Jaromír Svoboda a kol., Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy, Eurounion, 2005, str. 172) považujú aj trovy súdneho konania, pokiaľ boli priznané rozhodnutím súdu. Pokiaľ úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sa viažu k pohľadávke majúcej materiálnu (peňažnú) podstatu, náklady spojené s uplatnením pohľadávky môžu mať väzbu na pohľadávku majúcu odlišnú, nemateriálnu podstatu. Ak má sama pohľadávka nemajetkovú podstatu, účel sledovaný splnením povinnosti zaplatiť to, čo predstavuje takáto pohľadávka, je zásadne odlišný od účelu sledovaného splnením povinnosti zaplatiť to, čo ako príslušenstvo tejto pohľadávky predstavujú náklady spojené s jej uplatnením.

V preskúmvanej veci bolo potrebné za príslušenstvo pohľadávky oprávneného (náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) považovať exekučným titulom

priznanú náhradu trov občianskeho súdneho konania, v ktorom sa oprávnený (v procesnom postavení žalobcu) domohol voči povinnej (v procesnom postavení žalovanej) náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Náhradou za bolesť sa oprávnenému mala kompenzovať (len) jeho osobná nemateriálna ujma, ku ktorej došlo ním osobne vytrpenou bolesťou a jeho osobným sťažením spoločenskej realizácie. Táto úzka osobná naviazanosť práva na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bola dôvodom, so zreteľom na ktorý právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zaniklo smrťou oprávneného.

V danom prípade treba mať ale na zreteli tú skutočnosť, že pokiaľ účelom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je zmierniť (osobne poškodenému) jemu spôsobenú nemateriálnu ujmu, účelom náhrady trov konania je nahradiť materiálne výdavky poškodeného (prípadne aj výdavky vynaložené z majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve poškodeného a jeho manželky) spojené s uplatnením nároku v občianskom súdnom konaní. V prípade takejto zásadnej nesúrodosti medzi účelom, ktorý sleduje zákon priznaním náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, a účelom, ktorý sa sleduje priznaním náhrady trov občianskeho súdneho konania, má smrť toho, komu boli tieto náhrady priznané, odlišné právne dôsledky. V takom prípade zánik pohľadávky nemá bez ďalšieho za následok tiež zánik jej príslušenstva; neplatí teda, že osud (takéhoto) príslušenstva zdieľa osud (takejto) pohľadávky.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že i keď právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia smrťou poškodeného zaniká v rozsahu, v ktorom nebolo za jeho života uspokojené, nedochádza smrťou poškodeného k zániku práva na zaplatenie sumy prisúdenej poškodenému ako náhrada trov toho konania, v ktorom sa domáhal náhrady za vytrpenú bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Právo v rozsahu, v ktorom nezaniklo, prechádza na právnych nástupcov.

Procesné nástupníctvo zohľadňuje existenciu určitých skutočností, ktoré sú významné pre určenie subjektov oprávnených alebo povinných vo vzťahu k povinnosti, splnenie ktorej má byť v exekučnom konaní nútene vymožené, ak tieto skutočnosti nastanú po začatí exekučného konania. Podľa § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto

je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41 Exekučného poriadku. Ustanovenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku nemožno považovať za takú úpravu procesného nástupníctva, ktorá by svojou komplexnosťou vylučovala použitie § 107 ods. 1 O.s.p. Predmetné ustanovenie Exekučného poriadku má na zreteli len hmotnoprávne zmeny na strane oprávneného. Na procesné nástupníctvo v exekučnom konaní sa teda vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (s tou výnimkou, že exekučné konanie nemožno podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku prerušiť z dôvodu, že oprávnený zomrel). Ak dochádza v exekučnom konaní k právnemu nástupníctvu v dôsledku smrti oprávneného, vstupujú do tohto konania právni nástupcovia oprávneného, ktorých musí súdny exekútor a následne exekučný súd pri rozhodovaní zistiť z úradnej povinnosti (porovnaj tiež obdobné právne názory publikované v odbornej právnickej literatúre, napríklad v publikácii JUDr. Jaroslav Krajčo, Exekučný poriadok, Komentár, Eurounion 2009, str. 102).

V preskúmvanej veci odvolací súd v rozpore s vyššie uvedeným nevzal na zreteľ všetky procesnoprávne dôsledky toho, že – čo do náhrady trov konania priznanej exekučným titulom – došlo k hmotnoprávnej sukcesii manželky do práv zomrelého oprávneného a v nadväznosti na to odmietol jej odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., hoci procesné predpoklady pre tento postup neboli dané. Postupom odvolacieho súdu teda došlo k odňatiu možnosti K. K. konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že procesná vada konania uvedená v § 237 O.s.p. zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho opodstatnenosť (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), zrušil najvyšší súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Dovolací súd na záver len ako poznámku uvádza, že v danom prípade bola právoplatným a vykonateľným exekučným titulom konštatovaná zodpovednosť povinnej za poškodenie zdravia oprávneného. Čiastočnou kompenzáciou za to mu mala byť exekučným titulom priznaná náhrada v celkovej výške 22 685,68 €. Povinná túto náhradu dobrovoľne nezaplatila, a preto sa oprávnený snažil vymôcť ju v exekučnom konaní. V dôsledku smrti oprávneného nemusí povinná túto náhradu vyplatiť. Podľa názoru dovolacieho súdu by za tejto situácie bolo aj v rozpore s požiadavkou spravodlivosti, pokiaľ

by už povinná nemusela zaplatiť ani len exekučným titulom priznanú náhradu trov základného konania (podľa obsahu spisu vo výške 2 989,63 €).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. marca 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková